

rettede, eller han fik den Straf, der kunde tilkomme ham, fordi han har klaget uberegtiget. Det førte da ogsaa til, at Auditøren kom op for at foretage en Undersøgelse. Men det Indtryk, Klageren fik, var, at Auditøren havde den Opgave at se, om der ikke var en „Perronundergang“, der førte til, at Klagen kunde vendes imod Klageren, men hvis ingen saadan kunde findes, skulde Sagen dø hen. Dette Indtryk blev ogsaa bekræftet derved, at da der ikke fandtes nogen saadan „Perronundergang“, har man ikke hørt noget til den Sag siden. Uagtet Klageren gentagne Gange har henvendt sig derom saavel i Ministeriet som i Statsbaneadministrationen, har han ikke faaet denne Klage ført længere frem. Og nu have vi for 8 Dage siden i det Blad, jeg har den Ære at redigere, haft en Artikel, der omtaler dette Forhold for dog at se, om ikke den Omstændighed, at Sagen blev offentlig omtalt, skulde føre til, at Klagen blev nærmere undersøgt. Vi have ikke mærket noget dertil endnu, men det kommer maaske.

Naar Undersøgelsen saaledes er standset her, kan jeg ikke finde nogen anden Grund dertil, end at det maa være i Kraft af, at Generaldirektionen for Statsbanerne ikke har fundet det hensigtsmæssigt og formaalstjenligt — det Udtryk er benyttet her i Bemærkningerne til Lovforslaget — at undersøge den til Bunds, idet, hvis den blev det, den maaske vilde komme til at ramme nogen opefter. Hvis den havde ramt nedefter, er jeg ikke i Tvivl om, at Sagen var bleven undersøgt til Bunds. Derfor mener jeg, at det er galt i en Lov som denne: at have en Bestemmelse om, at alt er afhængigt af, om Generaldirektøren finder det hensigtsmæssigt og formaalstjenligt at undersøge en saadan Sag. Det maa ikke finde Sted i en Institution som Statsbanerne. Det kan ikke gaa an at give den øverste Ledelse Bestemmelse om, hvorvidt en Sag, der sorterer under den, skal undersøges til Bunds eller ikke. Det maa ligge et andet Sted end hos Generaldirektøren.

Auditøren har nogle Gange siden passeret Randers, og den paagældende Assistent har saa søgt at faa ham i Tale; men han siger, at naar Auditøren passerer Randers, aflaaede han sin Kupédør, for at Assistenten ikke skal faa fat i ham, og paa den Maade kan han trille forbi, uden at han kommer til at tale med Assistenten. Jeg haaber nu, at det Udvalg, som eventuelt bliver nedsat om dette Lovforslag, kan faa Oplysning om, hvorledes det

forholder sig med dette Forhold og bidrage til, at det bliver undersøgt til Bunds. Men baade denne Sag og de andre give Anledning til at opkaste det Spørgsmaal, om Auditøren har været uafhængig i den Virksomhed, han har udfoldet i de 4 Aar under den midlertidige Ordning. Han paastaar selv, at han har været det, men efter det foreliggende kan jeg ikke tro det, thi ellers maatte han have været interesseret i at faa denne Sag og andre undersøgte til Bunds.

Men naar Tilstanden er saaledes, mener jeg, det er berettiget at opkaste det Spørgsmaal: Hvilken Tryghed har det underordnede Personale i saadanne Tilfælde, hvor det drejer sig om Tjenesteforseelser, for, at den, som skal lede Undersøgelsen af Sagerne, gør det grundigt og upartisk uden at standse paa Halvvejen? Der kan ikke for de underordnede Statsfunktionærer være nogen Tryghed for, at i Tilfælde af Anklager imod dem vil ogsaa alt, hvad der tjener til deres Uskyldighed og Retfærdiggørelse, komme frem. Jeg mener, at det er en Svaghed, som nødvendigvis maa rettes, inden det foreliggende Forslag bliver til Lov. Det, jeg her har nævnt — det kunde sikkert suppleres med adskillige flere Eksempler —, taler for Nødvendigheden af at fastslaa i Loven, at Auditøren er stillet uafhængig af Generaldirektionen. Man maa bort fra dette, at det er Generaldirektøren, der skønner over, om det er formaalstjenligt, hensigtsmæssigt o. s. v. at undersøge en Sag.

Auditøren bør endvidere kunne tage enhver Sag op til Undersøgelse paa eget Initiativ, han maa kunne tage en Sag op, naar Ministeren kræver det, og naar det underordnede Tjenestepersonale kræver det. Han maa kunne fremskaffe fuldstændige Oplysninger, hvad enten Klagerne komme fra den ene eller anden Side. Endelig mener jeg, at Resultatet af Undersøgelsen altid skal meddeles Klageren og rette vedkommende, ellers vilde man ingen Betyngelse faa for, at Ordningen er, som den bør være, og man vil ikke faa Tillid til Institutionen. Hvis dette ikke opnaas ved Lovforslaget, eventuelt ved Behandling i et Udvalg, bliver Institutionen ikke, som den skal være, en Domstol, som er i Stand til at afsløre Raaddenskab, hvor saadan findes, og til hvilken enhver indenfor Statsbanernes Personale trygt kan henvende sig og klage over saavel personlig Forurettelse som andre uberettigede Forhold indenfor Etaten. Hvis man forandrer Lovforslaget saaledes, at dette sikres, mener jeg, at det